

PÂINEA VIEȚII VEȘNICE

† *Duminica a opta după Rusalii, Înmulțirea pâinilor*

Pâinea a fost și va fi întotdeauna absolut necesară vieții. Ea constituie hrana noastră cea de toate zilele. De aceea și Mântuitorul, când ne-a învățat cum să ne rugăm ne-a îndrumat să cerem nu „hrana” ci „pâinea”. Aici nu este vorba numai de pâinea făcută din grâu, ci mai ales de pâinea spirituală, care este hrana sufletească. Minunea înmulțirii pâinilor în pustie preînchipuie jertfa Euharistică, care se va repeta în Sfânta Sfințelor până în veacul cel din urmă. Dragostea Mântuitorului a fost atât de mare, încât ne-a lăsat nu numai învățătura Sa sublimă în Evanghelie, minunile și pilda vieții Sale, ci a instituit Taina Sfântă prin care El însuși e pururea cu noi și se jertfește pentru mântuirea noastră. Aceasta a făcut-o în clipa ultimei seri petrecute cu ucenicii Săi, la Cina cea de Taina, când luând pâinea și paharul le-a binecuvântat și le-a dat lor zicând: „Aceasta să o faceți întru pomenirea mea” (Luca 22, 19). Ascultând acest „testament” al Mântuitorului, Sfinții Apostoli și Biserica au continuat să săvârșească neîntrerupt cele ce Domnul a rânduit la Cina cea de Taină. Dragostea pe care a arătat-o Mântuitorul la înmulțirea pâinilor în pustie, se revarsă mereu nemărginit prin Sfânta Euharistie asupra oamenilor. Iisus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii, ne împacă și pe noi cu Dumnezeu prin Sfânta Sa jertfă fără de sânge. Sfânta Împărtășanie este condiția esențială pentru mântuirea sufletelor. „*Oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de Trupul și de Sângele Domnului. Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar*” (1 Corinteni 11, 27-28). Se cuvine așadar, când ne împărtășim, să dezlegăm legăturile patimilor și păcatele noastre, curățindu-ne prin Taina Spovedaniei. Numai cu o astfel de pregătire ne putem apropia „*cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste*” de Iisus Hristos „*pâinea vieții veșnice*”. Cunoaștem că Mântuitorul însuși, înainte de a rândui chipul jertfei Sale tainice, a luat pâinea în mâinile Sale cele fără de prihană și „*a mulțumit și apoi, sfințindu-o și frângând*” a dat-o Sf. Apostoli. După chipul acesta și noi avem datoria să mulțumim Lui Dumnezeu pentru toate binefacerile de care ne-a învrednicit. Așadar, vedem că minunea înmulțirii pâinilor în pustiu Betsaidei este icoana Sfintei Împărtășanii, pe care Mântuitorul a instituit-o în joia Patimilor, spre mântuirea noastră. Prin rugăciune să ne apropiem și noi cu credință și cu dragoste de hrana euharistică. Să primim cu vrednicie „*Trupul Domnului cel ce se mănâncă pururea și niciodată nu se sfârșește*”, recunoscând jertfa cea mare și sfântă pe care a adus-o pe cruce pentru mântuirea noastră. De câte ori ne aflăm în fața Sfântului Altar, unde stă Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii și ne așteaptă să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Său, să fim cu un cuget și cu o simțire și să preamărim cu o inimă și cu o gură „*preacinstiul și de mare cuviință numele Său*”. Amin.

† *Crede și iubește! Credința te face liber, iubirea te unește. Vei fi liber în unirea cu Iisus Hristos și vei rămâne în dragostea Lui.*

BOALA ȘI SUFERINȚA

Realități marcante ale existenței noastre pământești, boala și suferința, nu își au originea în Dumnezeu. Dumnezeu n-a creat moartea și nu se bucură de pierirea celor vii. El a zidit toate lucrurile spre viață și făpturile lumii le-a făcut spre a fi izbăvite. Sfântul Vasile cel Mare afirmă că „*Dumnezeu, Care a făcut trupul, n-a făcut și boala, tot astfel cum El, deși a făcut sufletul, n-a făcut nicidecum și păcatul*”. Înainte de căderea omului în păcat, trupul omului nu era supus stricăciunii. Prin harul suflat de Dumnezeu asupra trupului alcătuit din pământ, omul putea să păstreze nestricăciunea. Sfântul Atanasie cel Mare spune despre om că putea să aibă o viață nemuritoare ca unul ce „*poseda darurile lui Dumnezeu și puterea proprie care-i vine de la Cuvântul Tatălui și putea să scape acestei condiții a naturii lor, că datorită Cuvântului Care era cu ei, stricăciunea naturii nu s-ar fi apropiat de ei*”. Însă omul, înzestrat cu voință liberă, a ales să se depărteze de Creator prin neascultare și a pierdut comuniunea cu Izvorul vieții și al sănătății, iar boala și moartea au pus stăpânire pe el. Sufletul a fost cel dintâi afectat, dar suferința lui s-a transmis și trupului. Astfel, păcatul strămoșesc poate fi considerat originea primară a bolii. Din cauza păcatului neascultării, bolile îl asaltează pe om. Moștenirea naturii umane căzute a lui Adam se perpetuează biologic, dar și spiritual, prin înclinarea noastră către păcat. Oamenii nu numai că moștenesc firea căzută, dar, prin voința proprie, devin și responsabili de păcat, care-i duce la boală. Fiecare dintre noi își alege pedepsele atunci când păcătuiește cu voie. Pedepsa am putea-o înțelege ca boală trupească. Se întâlnesc însă și situații în care boala se dovedește consecința exclusivă a împărtășirii naturii umane căzute, așa cum ne explică Mântuitorul Hristos la episodul orbului din naștere: „*nici el, nici părinții lui n-au păcătuit*”. Există numeroase cazuri de oameni cinstiți ca drepti sau sfinți neocoliți de bolile trupesti, ceea ce înseamnă că sănătatea sufletului nu o implică fără echivoc pe cea a trupului. Boala este folosită spre progresul spiritual al omului, dar și ca pildă de viețuire creștină pentru cei care nu au ajuns la o treaptă duhovnicească asemănătoare. Exemplul dreptului Iov, spirit duhovnicește în urma necazurilor sale, grăiește elocvent în acest sens. Bolile pot fi determinate de suferințe ale sufletului, dar pot să apară providențial în viața unui om sănătos sufletește. După cum starea de sănătate trupească poate să nu fie consecința unei sănătăți sufletești, ci să aparțină oamenilor bolnavi sufletește, precum spune prorocul David: „*că n-au necazuri până la moartea lor*”. Dar adeseori dezordinea spirituală își pune amprenta, în mod vizibil, măcar asupra chipului unui om, dacă nu și asupra sănătății sale. În boală, modul de stabilire a legăturii cu Dumnezeu este rugăciunea. Omul se deschide astfel comuniunii cu Tatăl Cel din Ceruri, Care îl ascultă și Se apropie de el. Sfântul Isaac Sirul că „*rugăciunea este ajutorul cel mai tare al bolii*”. Amin.

Prietenia celui rău și viclean este mai cumplită decât dușmănia, pentru că de aceasta din urmă te poți feri, pe când de prietenia celui rău nu. Prietenul viclean nu diferă cu nimic de ucigaș, pentru că amândoi fac răul pe ascuns. Prietenul viclean este nesătul; chiar de și-ar distruge cu totul prietenul, tot nu s-ar sătura. Deși face rele uneltind și destrămând casa celui care s-a încrezut în prietenia lui, nu-i este rușine să poarte pe buze numele prieteniei și să i se arate aceluia ca prieten, deși îl urăște fără măsură. Prietenia „prietenului” rău este asemenea ruginii: îl roade pe prieten cât timp este în viață. Lingușirea este o răutate respingătoare, ascunsă sub masca prieteniei; lingușirea este o mângâiere amăgitoare și se manifestă în cuvinte ca prietenie și bunăvoință, și ca râvnă pentru cele care nu au nici o valoare. Deasupra lingușirii, ca și deasupra mormântului, se află scris doar numele prieteniei. Lingușirea este un viciu al sufletului pervertit, care este bolnav și n-are nimic sănătos în el. Lingușitorul este un om pervertit, josnic și de nimic; cuvintele lui sunt înșelătoare. Făgăduiește prietenia și se preface că oferă loialitatea desăvârșită, în timp ce inima lui urăște, gura sa vorbește despre intensitatea iubirii. Lingușitorul îi ferește pe cei care trăiesc în desfătări și îi admiră pe cei care-și risipesc bogățiile în desfrânări; le laudă cugetarea și le slăvește priceperea mâinilor; susține că neînfrânarea este o virtute și numește prostia cea mai de pe urmă, știință și înțelepciune. Îl laudă pe bărbatul care nu-i vrednic de bogăția sa și-l batjocorește pe cel bun care trăiește în sărăcie. Lingușitorii îi amăgesc, sub aparența cuvintelor bune, pe cei lipsiți de răutate și fac tot ce le stă în putință spre a pune stăpânire pe ei. Fericindu-i, îi duc în rătăcire și le tulbură calea vieții. Sunt mai vicleni decât vulpea și mai răi decât corbii, pentru că prin vicleșug și amăgire strică și murdăresc sufletele celor necugetați. Folosesc diferite mijloace și nu sunt decât niște profitori. Sfântul Vasile cel Mare afirmă despre lingușitor: „Lingușitorul, câta vreme are mâncarea în gura sa, laudă, admiră, dar de îndată ce se ridică de la masa, își aruncă blestemele, asemenea pietrelor, asupra celui pe care puțin mai devreme, datorita stomacului, îl adora ca pe Dumnezeu”. Sinceritatea nu este mereu privită așa cum ar trebui. Se întâmplă ca oamenii lingușitori să fie preferați celor sinceri. Lauda falsă și interesată este atât de ageră, încât te poate înșela imediat, dacă nu ești puțin mai atent. Ne place să fim laudați, simțim cum ne crește stima de sine și nu ne place când ni se spune sincer că am greșit sau că ceva nu este în regulă. Cădem atât de ușor în plasa lingușitorilor și îi lăsăm atât de ușor în urmă pe cei care și-au exprimat cu sinceritate o părere ce nu ne-a fost pe plac. A căuta să câștigi bunăvoința cuiva, prin vorbe și atitudini măgulitoare, prin laude exagerate și ipocrite, a fericii cu scopul de a intra în grații, înseamnă a te îndepărta cu bună știință de moralitate. Cu toate astea, noi toți ne confruntăm frecvent cu tentația de a fi necinstiți și măgulitori, dar aproape toți ne putem îmbunătăți comportamentul moral măcar într-o oarecare măsură. Cădem pradă nevoii de a fi laudați, fără să realizăm că, uneori, asta ne poate costa destul de scump. Ne pasă de ce cred ceilalți, mai ales în măsura în care ceea ce cred este în totalitate în acord cu ceea ce ne place să auzim. Uităm de propria direcție și ne îndreptăm spre ceea ce ne aduce numai dezavantaje.

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni 12 august	17:00	Paraclisul Maicii Domnului
Marți 13 august	14:00	Spovedanie
	17:00	Paraclisul Maicii Domnului
Miercuri 14 august	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie, prohod la Biserica Uspenia
Joi 15 august	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
		Pomenirea celor adormiți
Vineri 16 august	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 17 august	07:00	Sf. Liturghie și pomenirea morților
	18:00	Vecernie
Duminică 18 august	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Conștiința

Un om a venit la preot, spunând că are ceva pe conștiință și voiește să se spovedească. „Nu îndrăznesc să spun, părinte, este prea greu!”. „Trebuie totuși să te mărturisești, căci astfel nu vei avea odihnă și pace”. „Am furat!!!”. „Ce anume ai furat?”. „O funie!”. „Dacă e așa, zise preotul, du funia înapoi la cel de la care ai luat-o, cere-i iertare, spunându-i că-ți pare rău de ce ai făcut, și totul va fi bine”. După câteva zile, hoțul veni din nou și-i spuse preotului că nu-și redobândește liniștea sufletească. Preotul îi zise atunci: „Mi-ai spus tot?”. „Nu”. „Atunci spune-mi adevărul întreg!”. „Apăi, continuă omul mărturisirea, la capătul funiei era o vacă!”.

Ispita

Vasile era un om credincios iubind Biserica, învățăturile Evangheliei, rugăciunea și cărțile religioase. Într-o seară se întorcea de la câmp și, trecând pe lângă o vie, zări câțiva struguri pârguiți bine și, cum vântul adia spre el, simți în nări parfum de tămâioasă, încât îi lăsă gura apă. Pe acolo nu era nimeni nici țipenie de om... Se gândi să fure... Dar se opri. Un glas și o putere nevăzută îl țintui locului. Cum? Să fure? Ei?! Îndemnuri ca acestea aude el oare la Biserica? Vai! Cum mă încearcă ispita?! Pe loc trebuie s-o înfrâng. Acestea zicându-și, căzu în genunchi și Vasile se rugă: „Doamne, nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale” (Psalm 119, 10). Abia isprăvi rugăciunea și paznicul viei apără, zicându-i: „Doamne ajută, frate Vasile, și aici îți faci rugăciunea?!”. „Am auzit bătând toaca”, zise Vasile cu glasul stins mulțumind lui Dumnezeu că i-a ajutat să nu cadă în ispită.

Să nu batjocorești

Într-un sat, un tânăr a început să se spovedească și să se împărtășească în fiecare lună. Lumea a și început să vorbească, ba că tânărul e bolnav, ba ca are vreun păcat greu pe suflet, ba că vrea să se călugărească. Ceilalți tineri de seama lui îl batjocureau. Chiar și părinții au început să-i spună: „Măi, Petrișor, nu-i lucru rău ce faci, dar nu te face de râs și de batjocură în sat; dacă oamenii bătrâni, nici ei nu se împărtășesc în fiecare lună, pentru ce să faci tu altfel?!”. „Pentru că, răspunse Petrișor cuviincios, eu nu vreau să mă iau după unul sau altul, ci după învățătura Sfintei noastre Biserici. Mai bine să fiu batjocorit de lume, decât să mă despart de învățătura și dragostea Mântuitorului Hristos”. Așa a trecut mai bine de un an, dar acum Petrișor nu mai era singur, ci peste 20 de tineri se spovedeau și se împărtășeau în fiecare lună. Multă lume a urmat pilda cea bună a lui Petrișor, batjocura a pierit, credința s-a întărit, faptele bune s-au înmulțit și Harul lui Dumnezeu peste mulți a coborât.